

Arrest

nr. 242 805 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 mei 2019 België binnen met een kopie van zijn paspoort en verzoekt op 16 mei 2019 om internationale bescherming. Op 26 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren op X1988 te X in de Gazastrook. U bent sinds 2014 gehuwd met A. H. (...) en hebben samen twee dochters. Uw voltallig gezin is geregistreerd bij UNRWA. U werd tot kort voor uw vertrek tewerkgesteld als kok in een restaurant van het Almat'haf Hotel te Gaza-Stad. U verbleef tot aan uw vertrek op 20 november 2018 in een appartement boven uw ouderlijk huis te Gaza-Stad. Uw vrouw en kinderen verblijven tot op vandaag in het ouderlijk huis van uw schoonouders te Khan Younis.

Uw problemen in de Gazastrook begonnen bij het overlijden van uw broer op 19 juli 2014. De weduwe van uw broer vroeg u met haar te trouwen, hetgeen u weigerde. Naar aanleiding van zijn dood ontving uw familie van Mohammed Dahlan en organisaties zoals Hamas, Jihad al-Islam, Jabha al-Shabiya, Fatah gelden als eerbetoon aan uw broer, die door hen gezien werd als martelaar. De daaropvolgende enveloppen met geld die u op regelmatige basis van Dahlan ontving konden u zowel met Hamas als met Fatah in de problemen brengen. Op 20 november 2014 werd u een eerste keer opgeroepen n.a.v. geldstromen die u kreeg via een Jordaanse en Israëlische bank. Dankzij een interventie van uw oom en via een waarborg kon u vrijkomen op 5 december 2014. U besliste op dat moment te vertrekken uit de Gazastrook, hetgeen u verhinderd werd door de gesloten grensovergang. Omdat uw ouders met gezondheidsproblemen kampten, werd u in juni 2015 de voogdij over de kinderen van uw broer overgedragen en kreeg u een volmacht op hun bezittingen. In tussentijd bezorgde u de politie van Hamas elke zes maanden een afschrift van uw bankuittreksels zodoende zij inzage hadden in de geldstromen die u ontving. In januari 2018 kwam de vrouw van uw overleden broer met haar mannelijke familieleden u om de voogdij over haar kinderen en om het geld dat u voor hen ontving vragen omdat ze een huis wilde kopen. U gaf haar meer dan ze verwachtte namelijk 21.000 euro en tegelijkertijd loste u de schulden van uw overleden broer af voor 15.000 euro. Later vernam u dat uw schoonzus een aanhanger van Hamas trouwde. In februari – maart 2018 stopte de Palestijnse Autoriteiten één van gelden die uw overleden broer als martelaar en als oud-werknemer kreeg, hetgeen dus ook niet langer op uw bankuittreksels te vinden was toen u in mei 2018 opnieuw een afschrift aan de politiediensten van Hamas bezorgde. Op 9 augustus 2018 werd u opnieuw opgeroepen en dook u onder bij familie in Khan Younis. Drie dagen later kreeg u echter een nieuwe oproeping. Op 13 augustus 2018 werd u uiteindelijk opgepakt toen u op weg was naar uw werk. U werd opnieuw over geldstromen ondervraagd. Op 29 september 2018 kwam u opnieuw dankzij uw oom, die voor u garant stond, op vrije voeten. Na uw vrijlating besepte u dat uw schoonzus u aangaf omdat het hoge bedrag dat u haar gaf haar en haar nieuwe man deden vermoeden dat u andere bronnen van inkomsten had en ze had gezien dat u enveloppen ontving. Op 11 november 2018 beëindigde u uw werk in het hotel en bereidde u uw reis voor. Op 20 november 2018 verliet u de Gazastrook. U vertrok één dag later vanuit Caïro naar Turkije, alwaar u op 28 februari 2019 vertrok richting Ecuador. U verbleef daar tot 10 mei 2019, waarna u richting Spanje trok. Na vijf dagen in Madrid verbleven te hebben, trok u op 15 mei 2019 via Frankrijk naar België. Op 16 mei 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische Autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, een identiteitskaart, een UNRWA registratiekaart, een geboorteakte, een schoolrapport, een huwelijksakte, een werkcontract, een aanbevelingsbrief van uw werk, twee opleidingscertificaten, een bewijs van voogdij over de kinderen van uw broer, een attestering i.v.m. volmacht over de bezittingen van uw vader, een doktersattest i.v.m. uw vader, de overlijdensakte van uw broer, het autopsierapport van uw broer, de huwelijksakte van uw schoonzus, de identiteitskaart van uw vader, de identiteitskaart van uw moeder, twee oproepingsbrieven, foto's van de begrafenis van uw broer, de rekeninguittreksels van de Al Quds Bank en rekeninguittreksels van de Bank of Jordan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U legt hiertoe een kopie van uw paspoort neer, alsook uw UNRWA registratiekaart (CGVS p. 6). Voort verklaart u dat uw kinderen van het vaccinatieprogramma van UNRWA hebben genoten en uw vrouw gebruik maakt van hun bijstand (CGVS p. 5). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u de Gazastrook verliet omdat u vreest gevangen genomen te worden op beschuldiging van samenwerking met Israël of de Palestijnse autoriteiten (CGVS p. 7). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst moet er op gewezen dat u tijdens uw onderhoud op het CGVS met een geheel nieuwe oorzaak voor uw vluchtmotieven komt aandraven. Zo verklaart u tijdens uw interview bij DVZ dat geldstromen die uw vader ontving van Fatah naar aanleiding van zijn handicap, aan de oorzaak liggen van uw ondervragingen bij Hamas (CGVS vragenlijst). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat geldstromen die u ontving naar aanleiding van het overlijden van uw broer en meer bepaald de enveloppen die u van Dahlan kreeg aan de grondslag van uw problemen liggen (CGVS p. 8-10). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de kern van uw vluchtverhaal haalt het geloof in

uw asielmotieven geheel onderuit. Als u erop gewezen wordt dat u bij de DVZ een geheel andere voorstelling van uw problemen gaf ontkent u dat en wijt u het weglaten van de gelden die u voor uw broer kreeg aan de tolk die u aanmaande kort te vertellen (CGVS p.9). Hoewel u bij de DVZ gevraagd werd een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit de Gazastrook kan er nergens uit uw verklaringen afgeleid worden dat u niet in staat was om al deze redenen aan te halen (CGVS Vragenlijst punt 3.5). Bovendien werd u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud gevraagd of u bij de DVZ alle essentiële elementen van uw verzoek om internationale bescherming kon weergeven. Deze vraag beantwoordde u slechts door te verwijzen naar bijkomende documenten die u ontving (CGVS p.3). Uw uitleg kan het geheel anders voorstellen van uw probleem met Hamas dan ook niet verklaren waardoor de flagrante tegenstrijdigheid onverminderd afbreuk doet aan het geloof in uw asielmotief. Er dient sterk getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond de geldstromen waarover u werd ondervraagd in 2014 (CGVS p. 8, 9). U verklaart op 20 november 2014 een eerste keer vastgehouden en ondervraagd te zijn (CGVS p. 13) over gelden die u op uw rekening doorgestort kreeg via een Israëlische bank en een Jordaanse Bank (CGVS p. 8). Wat later tijdens het onderhoud verklaart u echter gelden ontvangen te hebben via enveloppes die u verschillende keren persoonlijk in ontvangst nam (CGVS p. 12, 14). U stelt dat uw schoonzus zag hoe u enveloppen met geld ontving en dat ze dit is gaan doorvertellen waardoor u in 2014 en 2018 ondervraagd werd (CGVS p.14). In uw these mag het verbazen dat de ondervragingen van Hamas in 2014 zich toespitsen op de gelegitimeerde elektronische stortingen en niet op de enveloppen die u van de mensen van Dahlan ontving en dat u zich louter door het overmaken van de bewijzen van de elektronische storting steeds kon vrijpleiten (CGVS p.8). Overigens laat u na de stortingen van 2014 aan te tonen. U legt immers bankuittreksels van de Al-Quds Bank en de Bank of Jordan neer die betrekking hebben op transacties in 2019 en 2020. Deze documenten kunnen uw verklaringen m.b.t. uw ondervraging in 2014 dan ook niet staven. Temeer daar de twee rekeningen op naam van uw vader en neefje staan en geen betrekking hebben op uw persoon. Dit werd u echter wel gevraagd (CGVS p. 10, 16). Dat deze betalingen aan uw vader en uw neefje werden gedaan is overigens opmerkelijk daar u verklaart uw broer A. (...) en uw vrouw verantwoordelijk gemaakt te hebben voor uw rekeningen (CGVS p. 11), hetgeen tevens niet vermeld wordt op de uittreksels. Voorts maken deze uittreksels geen gewag van martelarenpremies maar beperken zij zich tot salarissen van de Al Quds bank en betalingen van de pensioendienst voor militairen van de Palestijnse Autoriteit. Dat u een volmacht kreeg op de bezittingen van uw ouders en de voogdij over de kinderen van uw broer overnam, en hierdoor mogelijks toegang had tot de bankrekeningen van uw vader en de kinderen van uw broer, is niet afdoende als uitleg daar u pas op 21 juni 2015 (CGVS p. 8) beschikte over dergelijke verantwoordelijkheid, hetgeen u ook bevestigt aan de hand van ondersteunende documenten. Bijgevolg kon u op het moment van de ondervraging in november 2014 nog geen gelden ontvangen in het kader van de dood van uw broer.

Daarbij dient er op gewezen te worden dat volgens beschikbare informatie er pas vanaf medio december 2014 gelden via de 'The National Islamic Committee for Social Solidarity' (NICSS), aan families van gewonden werden uitgekeerd. In een latere fase werd er een eenmalig bedrag van 5.000 dollar uitgekeerd aan families van overledenen. Er dient hierbij nog toegevoegd te worden dat de NICSS door leden van elke politieke fractie in Gaza vertegenwoordigd is, inclusief Fatah, Hamas en Islamitische Jihad, en onder het toezicht van de partij van Mohammed Dahlan valt. Dat u dan gelet op het groot aantal families die leden verloren en de gestructureerde organisatie waarmee Mohammed Dahlan en andere politieke fracties families hielpen, u op een andere wijze, met name door middel van enveloppes met geld, compensaties voor het verlies van uw broer zou ontvangen is niet aannemelijk. Bovendien legt u geen enkel bewijs neer van deze vorm van vergoeden. U beweert dat de verschillende politieke partijen foto's namen van uw familie omring door de desbetreffende vlaggen bij de overhandiging van het geld om het martelaarschap van uw broer politiek te kunnen recupereren. Hoewel u beweert dat deze foto's gepubliceerd werden en u op de vraag of u deze foto's kan neerleggen antwoordt dat u ze op het internet kan vinden, bracht u wel foto's van de begrafenisstoet van uw broer aan maar geen foto's die de financiële bedragen van de partijen kunnen staven (CGVS p.11,12,14). Evenzo laat u na aan te tonen dat u de schuld van uw broer ter waarde van 15.000 euro afloste. Nochtans geeft deze 15.000 euro en de 21.000 euro die u vlot kon op tafel leggen een impliciet bewijs vormden van de bijkomende gelden die u jarenlang ontving. Hoewel u zich sterk maakt dat u een uittreksel van deze storting aan het CGVS kan overmaken brengt u dit stuk uiteindelijk niet aan en geeft u geen verklaring voor het ontbreken ervan op (CGVS p.14,16). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hoeft het dan ook niet te verbazen dat deze het geloof in uw verklaringen doet afbrokkelen en afbreuk doet aan uw verzoek om internationale bescherming.

Uw verklaringen i.v.m. uw arrestatie in augustus 2018 kunnen evenmin overtuigen (CGVS 8, 13). U legt oproepingsbrieven neer waaruit moet blijken dat u op 9 augustus 2018 en op 12 augustus 2018 werd

opgeroepen voor een ondervraging (CGVS p.6). In werkelijkheid legt u slechts één niet-gedateerd oproepingsbevel neer terwijl het andere stuk een arrestatiebevel is gericht aan de directeur van een politiebureau. Dat u meent dat het een oproepingsbevel is dat bij u thuis de dag van de opmaak werd afgeleverd strookt bijgevolg geenszins met de inhoud en doet vermoeden dat het een vals stuk betreft dat u verkeerdelijk inbouwt in uw vluchtverhaal. Daarnaast kan u uw reactie op de "oproepingsbrieven" niet plausibel voorstellen. U verklaart dat u bij het ontvangen van uw oproeping op 9 augustus 2018, onderdook bij familie. Nadat u op 12 augustus 2018 een nieuwe oproeping kreeg, ging u daags nadien werken, omdat uw baas u vertelde dat er u niets zou overkomen (CGVS p. 8-9). Dat u een oproeping van Hamas, gelet op uw voorgeschiedenis met de groepering zou negeren is weinig aannemelijk. In het verleden was u er immers in geslaagd Hamas ervan te overtuigen dat u geen ongewettigde gelden binnen kreeg en bewees u jarenlang uw onschuld door uittreksels op te sturen. Dat u een oproeping van Hamas zomaar naast u neerlegde en direct onderdook zonder dat u trachtte na te gaan wat Hamas van u wilde en hen andermaal van u zogezegde onschuld te overtuigen is bevreemdend. Dat u hoewel u het gevaar van Hamas voor u zo hoog inschatte dat u onderdook u wel daags na een tweede oproeping als vanouds zou gaan werken is ook ten minste opmerkelijk te noemen. Temeer u in dit kader geen gevolgen toewijst aan uw ongehoorzaamheid nadat u werd gearresteerd op 13 augustus 2018, hetgeen men van een organisatie van Hamas en haar reputatie toch wel mag verwachten.. In het kader van voorgaande dient er overigens nog vermeld te worden dat u verklaart het geld in januari 2018 gegeven te hebben omdat uw ex-schoonzus voor haar kinderen een huis wilde bouwen. U verklaart dat u te weten kwam dat zij sinds 2016 verloofd was en plande te hertrouwen (CGVS p. 8). Dat u voorgaande verklaart is opmerkelijk daar uit de huwelijksakte van uw ex-schoonzus, die u zelf neerlegt, blijkt dat zij reeds in juli 2016 trouwde. Dat u dan, gelet op de voogdij die u reeds in juli 2016 verkreeg over uw neefjes alsook de zwakke uitgangspositie van Gazaanse weduwen jegens de ex-schoonfamilie zoals omschreven in de beschikbare informatie, uw ex-schoonzus twee jaar nadat zij hertrouwde een bedrag van 21.000 dollar zou schenken is geheel ongeloofwaardig. Te meer daar u door hoge bedragen over te maken aan een andere familie hen daarmee inkijk gaf in uw uitzonderlijke financiële situatie die u gezien uw verleden Hamas ongetwijfeld angstvallig geheim wilde houden. Voorgaande vaststellingen en inconsistenties doet de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven verder afbrokkelen.

Tenslotte moet er aangekaart worden dat er uit uw gedrag evenmin een vrees voor Hamas afgeleid kan worden. Gelet op uw vrees om beschuldigd te worden van samenwerking met Israël of de Palestijnse Autoriteiten, u reeds in 2014 geconfronteerd zou zijn met Hamas omwille van geldstromen aan uw persoon en de gevolgen voor uw broers indien zou uitkomen dat u geld ontving van Mohammed Dahlan (CGVS p. 12, 14, 15) is het eens te meer opmerkelijk dat u op geen enkel moment uw gedrag m.b.t. uw probleem zou aanpassen. Zo verklaart u ondanks uw ervaringen in 2014, gewoon bleef doorgaan met het ontvangen van gelden via Mohammed Dahlan (CGVS p. 14, 15). Gelet op wat u meemaakte tijdens uw vasthouding en de vrijlating die u via uw oom verkreeg op voorwaarde dat u geen gelden meer zou ontvangen naast de overschrijvingen op uw bankrekening (CGVS p. 8), zou men van u mogen verwachten dat u zich in de jaren hierop volgend niet op dezelfde manier in de problemen zou werken. Dat u de Gazastrook dan ook niet eerder ontvluchtte omdat de grensovergang tussen 2014 en 2017 gesloten was en u in 2018 uw auto eerst nog moest afbetalen (CGVS p. 8, 13, 14), is niet aannemelijk. Uit beschikbare informatie blijkt immers dat de grensovergang in die periode wel degelijk op gerichte dagen geopend was en duizenden Gazanen van die gelegenheid gebruik maakte om de Gazastrook te ontvluchten. Dat u op geen enkel moment een kans aangreep om het land te verlaten doet sterk twifelen aan uw nood om internationale bescherming, en doet verder afbreuk aan de motieven voor uw verzoek.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor

het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U bent immers een opgeleide man die acht jaar lang tewerkgesteld was als kok in een hotel in Gaza-Stad (CGVS p. 4). U beschikte over voldoende middelen om uw reis naar Europa, ter waarde van meer dan 9.000 dollar te bekostigen, beschikte tijdens uw verblijf in de Gazastrook over twee wagens en was in staat een woonst voor uw gezin boven het huis van uw ouders te bouwen (CGVS p. 5). Uw vader kon via zijn job als voedingshandelaar voorzien in het levensonderhoud van de familie (CGVS p. 4), hetgeen hem tevens toeliet voor zijn kinderen huizen te kopen en geld te verdelen (CGVS p. 10). Uw broers zijn tot op vandaag tewerkgesteld bij de Palestijnse Autoriteiten (CGVS p. 4). Als familie kunnen jullie rekenen op elkaars steun wanneer dat nodig zou blijken (CGVS p. 5). Uw vrouw en kinderen verblijven sinds uw vertrek uit de Gazastrook in het huis van uw schoonouders te Khan Younis.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie beroep kan doen op uw oom, die lijkt te beschikken over een degelijk netwerk binnen de contreien van Fatah en Hamas en in staat is om in te grijpen wanneer er problemen zijn (CGVS p. 8-9). U geeft tevens aan dat u contacten onderhoudt met uw vrouw en familie en dat deze band wordt onderhouden (CGVS p. 3). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precaire levensomstandigheden zou kennen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke

en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische militie, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en

tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, *K.A.B. v. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn *El Kott*-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie “zwarte gordel”) op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter “relatief rustig” worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’ (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de

marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertraptten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige

veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Het kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw UNRWA kaart, uw geboorteakte, uw schoolresultaten, uw huwelijkscontract, uw werkcontract, de aanbevelingsbrief van uw werkgever en de twee opleidingscertificaten hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst.

De uittreksels van de Bank of Jordan en de Al-Quds bank alsook de documenten i.v.m. de voogdij van uw neefjes, de volmacht die u van uw vader kreeg, en de twee "oproepingsbrieven" die u kreeg werden reeds besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

Het doktersattest van uw vader, zijn identiteitskaart, de identiteitskaart van uw moeder, de huwelijksakte van uw ex-schoonzus, de overlijdensakte van uw broer, het autopsierapport van uw broer en de foto's van zijn begrafenis hebben louter betrekking op hun identiteit en het overlijden van uw broer. Geen van deze documenten beschikken over de bewijskracht om uw vrees voor Hamas te kunnen ondersteunen.

Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, "par. 2 en 3", van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker vangt aan met een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij *in casu* geschonden acht en met een samenvatting van de vaststellingen van de bestreden beslissing die tot de uitsluiting van het Verdrag van Genève hebben geleid.

Hij vervolgt met de volgende overwegingen:

“• Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit Gaza afkomstig is, en Palestijns is, hetgeen geenszins betwist wordt door het CGVS.

• De verzoekende partij heeft immers een copie haar paspoort voorgelegd en een reeks van documenten die haar oorsprong maar ook haar recent verblijf in Gaza bewijzen.

• Zij heeft haar identiteitskaart, UNRWA registratiekaart, geboorteacte, schoolrapport, huwelijksacte, werkcontract enz, voorgelegd.

• Dat de verklaringen van de verzoekende partij voldoende duidelijk zijn en dat zij ook voldoende details heeft aangegeven om aannemelijk te maken dat zij inderdaad een Palestijnse man is, afkomstig uit Gaza.

Het CGVS betwist trouwens evenmin het feit dat de verzoekende partij bij de UNRWA geregistreerd werd, een argument dat het CGVS aanvoert om de verzoekende partij uit te sluiten.;

Dat het CGVS verder stelt dat het relaas van de verzoekende partij niet geloofwaardig zou zijn daar er een paar tegenstrijdigheden aangehaald werden tussen de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij.

Het CGVS ontwikkelt verder een subjectieve redenering die door geen objectieve informatie ondersteund wordt om tot de ongeloofwaardigheid te concluderen.

Het CGVS stelt verder dat de verzoekende partij geen bewijs zou leveren in concreto, in extreme armoede te hebben geleefd.

Dat vooreerst dient te worden aangekaart dat de hulp door de UNRWA geboden beperkt is tot materiele hulp en in geen geval een bescherming biedt , maar ook dat de hulp wat de toekomst betreft een vraagteken blijft.

De Europese richtlijn 2004/83/EG I van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft voert de subsidiaire beschermingsstatus in.

Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Dit houdt dus in dat de verzoekende partij aangetoond heeft dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de stelling van het CGVS voor de verzoekende partij onbegrijpelijk voorkomt wanneer het volgende gesteld wordt :

"Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich kunt beroepen op de bescherming of bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten."

Dat verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS prima facie verscheidene noties en bepalingen verwart;

Dat de verzoekende partij in casu reeds vluchteling is. als afstammeling van een Palestijnse vluchteling die zelf erkend werd als vluchteling:

Zij heeft de status niet "verkregen", doch werd er vastgesteld dat de verzoekende partij zoon is van vluchtelingen, waardoor zij als vluchteling geboren werd.

De registratie bij de UNRWA heeft haar de status van vluchteling toegekend:

Deze vluchtelingenstatus leidt op zich naar een bescherming "VAN RECHTSWEGE", hetzij zonder verder onderzoek dan dat van het bestaan van deze status in het herkomstland, en voor zover geen reden van uitsluiting bestaat om redenen bedoeld in artikel 1 E of 1 F, hetzij :

(...)

Van zodra is vastgesteld dat deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.:

Dat de verzoekende partij ontegensprekelijk UNRWA geregistreerd was zodat zij als Vluchteling dient te worden beschouwd;

Dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten wanneer zij de grens heeft overschreden, zodat zij zich sowieso de facto niet meer binnen de invloedsfeer van de UNRWA bevindt, vermits zij GAZA verlaten heeft en zij zich thans in België bevindt.

De vragen die zich vervolgens stellen zijn of de verzoekende partij

- Van de effectieve "bescherming" of "bijstand" van de UNRWA nog kon genieten, en in casu spreekt de beslissing duidelijk van "bescherming", naast de "bijstand" die de Conventie enkel voorziet

- Zich kan beroepen op het ophouden van de "bescherming of bijstand" van de UNRWA
- Al dan niet om een gegronde vrees voor vervolgingen of omwille van een risico tot onmenselijke behandelingen, deze invloedssfeer verlaten heeft
- Of, welke ook het antwoord moge zijn op de eerst gestelde vragen, een veilige terugkeerreis naar het gebied waar de UNRWA werkzaam was of werkzaam diende geacht te worden, simpelweg al dan niet materieel mogelijk is

- Of, indien de terugkeerreis materieel mogelijk is, de terugkeer de verzoekende partij niet blootstelt voor vervolgingen, of zij "een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2" (en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.)

Dat de verzoekende partij uiteraard een bewijslast draagt doch dat deze verantwoordelijkheid evengoed ook ten laste komt van het CGVS, luidens artikel 48/6§5 a tot d van de wet van 15.12.1980 JUNCTO artikel 48/6, § eerste zin en § 4 van de wet van 15.12.1980;

Dat zij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen;

Zij vreest vooreerst de Hamas die haar reeds vrij willekeurig heeft gearresteerd en die haar verder nog kan arresteren en opsluiten onder welk voorwendsel dan ook en in casu omwille van het bijkomende, loutere feit dat de verzoekende partij zich onttrokken heeft aan hun controle en de vlucht genomen heeft.

Zij heeft in casu de oproeping dd 09.08.2018 onbeantwoord gelaten

Dat reeds op grond van dit "neutraal" onderwerp dat op zich niet verder onderzocht werd door het CGVS, de verzoekende partij regelmatig kan worden aangehouden, ondervraagd en gefolterd.

Dat het CGVS vooreerst aanhaalt dat de verklaringen van de verzoekende partij op DVZ en op het CGVS grondig verschillen.

Dat de verzoekende partij geenszins negeert dat haar verklaringen niet volledig dezelfde zijn.

Dat de verzoekende partij echter van oordeel is dat ze kunnen worden verklaard in die zin dat haar vader de uiteindelijke centrale figuur is en blijft van het relaas, vermits zij de persoon is die het geld. de fondsen ontving en die sowieso de aanleiding was van de genese van het relaas en van de problemen.

De verzoekende partij heeft het moeilijk om een gestructureerd relaas of samenvatting te geven van de toestand en van de verschillende bronnen van fondsen die aan de familie werden uitbetaald en heeft het dus ook moeilijk om zich door de tolken te laten begrijpen.

Dat zij op DVZ gestopt werd in de details die zij aangaf en die waarschijnlijk ook heel verward voorgesteld werden.

Zodat de tolk enkel verstaan en weerhouden heeft dat de vader gehandicapt was en bepaalde fondsen ontving waarvan de origine niet helder was.

Dat dit uiteraard niet vals is, het gegeven is correct, maar houdt een serieuze shortcut in.

Dat de verzoekende partij niet heeft ingezien dat het verzuimen van het element broer en van de gelden die wegens zijn overlijden uitbetaald werd. haar verder zouden verweten worden.

Dat de samenvatting die op de DVZ gemaakt werd haar nog aanneembaar bleek, vermits de uiteindelijke vraag die haar door de Hamas gesteld was, hoe zijn vader als gehandicapte aan (zoveel) geld geraakte...

Dat dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij ook niet overeenstemmen met hetgeen het CGVS meent te kunnen weerhouden, nl dat "geldstromen die uw vader ontving van Fatah naar aanleiding van zijn handicap" de kern van het relaas zou zijn op DVZ. gelet op de opgenomen verklaringen.

Het CGVS maakt een eigen interpretatie van de verklaringen op DVZ die geen steun vinden in het administratie dossier : de enige verwijzing naar Fatah in de verklaringen op DVZ zijn ivm de broers die voor Fatah werken en doot Hamas opgepakt werden

Cfr

(...)

Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing nietig te maken, de beslissing dient inderdaad op een correcte feitenvinding steunen, hetgeen in casu niet gebeurde.

Tevens is de volledige redenering van het CVGS ook deels gesteund op deze foutieve feitenvinding.

Dat hierdoor de aangelhaalde wetbepalingen geschonden werden.

Dat verder die te worden vastgesteld dat het probleem uiteindelijk rond hoe de sommen die de vader kreeg samengesteld waren en van wie hij die kreeg, draait.

Dat verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS louter een formalistische blik werpt op de familiale problematiek die zich heeft afgespeeld.

Het CGVS focust op wie al dan niet volmacht had op de bankrekeningen op een of ander ogenblik om naar de ongeloofwaardigheid van de zaak te concluderen, zonder dat echter blijkt dat het CGVS de achtergrond van de problematiek inziet.

Dat het CGVS aan de genese van de problematiek totaal voorbij gaat.

Deze is innig gebonden aan het concept van martelaar dat in Palestina ontworpen en ontwikkeld werd doorheen de jaren...

Dat kortom van elke dode die naar aanleiding van het geweld overlijdt, een martelaar gemaakt wordt, als cement voor het nationalisme en eendracht van het volk;

Dat het om een kamikaze gaat die zich laat ontploffen of iemand die onder de afgevuurde raketten omkomt maakt niet uit.

In casu was de broer een officier. Hij kwam om omdat het gebouw waar hij was geraakt werd en dat hij van een hoog verdieping door de ontploffing naar beneden gebloosd werd.

Hij werd als een martelaar begraven en gevierd omdat zijn dood aan de Israëli toe te schrijven was? HETGEEN VOOR GEVOLG HEEFT DAT HIJ DOOR ALLE POLITIEKE OF RELIGIEUZE BEWEGINGEN OF PARTIJEN GEERD WERDen zijn familie langs alle kanten "beloond" door uitbetaling van geld. al dan niet officieel, maar geld.

Geld dat hoofdzakelijk voor doel heeft de bevolking gerust te stellen dat in geval van overlijden in "opoffering" voor Palestina, niemand aan de zijkant van de weg achtergelaten wordt."

Verzoeker citeert vervolgens uit het artikel "L'impossible stratégie palestinienne du martyre. Victimisation et attentat suicide" van Laetitia Bucaille in "Critique internationale 2003/3 (n° 20)" en betoogt verder als volgt:

"De mythe van de Palestijnse eendracht rond de martelaar gaat het CGVS totaal voorbij.

Dat sedert het overlijden van de broer als martelaar, het gezin uiteraard bekend geraakte en ook de verzoekende partij die tot daar onopgemerkt leefde.

Dat het gezin geld ontving van meerdere kanten in de dagen die het overlijden volgden maar ook nadien.

Geld dat geenszins via de banken transiteerde maar onder een enveloppe afgegeven werd.

De reden hiervoor is ook gekend. De banken houden zich liever op afstand van de schenkingen ten voordele van de martelaars..."

Verzoeker citeert vervolgens uit een pagina van de website Wikipedia over de rol van "donateurs" en meent dat deze informatie de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) weerlegt. Hij laat verder gelden dat "er geld waarvan de oorsprong onduidelijk is ook te linken is met de corruptie die in Gaza aanwezig is, een corruptie waardoor ook "spaargeld" in de handen van de bewegingen en partijen opgestapeld wordt ook het bestaan van zwarte kassen hard gemaakt" en verwijst hiervoor naar en citeert uit een artikel van 15 mei 2019 uit Le Figaro.

Hij vervolgt:

"Dat ten aanzien van deze informaties die ook heel recent zijn. het volkomen aannemelijk is dat het gezin omwille van het overlijden van de broer effectief geld ontving via andere kanalen dan de banken...

Dat het relaas derhalve degelijk geloofwaardig is.

Dat de verzoekende partij uiteraard materieel niet in staat is het bewijs te leveren dat het zwart geld aan haar familie overhandigd werd, noch dat het gezin hiermee de schulden van de broer bij de bank heeft aangezuiverd, noch dat zij minstens met deels van dat geld de weduwe van haar broer heeft betaald om zagezegd een dak aan haar kinderen te schenken.

Dat de verzoekende partij opgepakt werd kort na haar huwelijk, hetgeen voor haar uiteraard onvergetelijk was.

Dat verder dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet meteen de mogelijkheid had om Gaza te verlaten omdat de grens niet open was.

Dat zij misschien een risico heeft genomen doch dat zij Gaza wou verlaten met een minimum aan zorgen en mogelijke problemen voor haar ouders, die ter herinnering zwaar ziek waren en fysiek niet meer in staat waren de problemen o te lossen.

Dat zij de tijd waar zij toch Gaza niet kon verlaten OMWILLE VAN DE GRENSSLUITING heeft [gebruikt om haar wagen te verkopen daar zij geld nodig had om te vertrekken en om een lening af te betalen.

Dat zij bekommerd was om haar ouders niet in de problemen achter te laten daar waar haar fysieke aanwezigheid reeds voor problemen zou zorgen....

Dat met zijn 2 geamputeerde benen haar vader uiteraard van de hulp van een derde afhankelijk was en is, voor handelingen van het dagelijkse leven zoals toilet, douche, naar bed gaan enz. hetgeen haar moeder niet meer in staat is zelf en alleen te doen.

De verzoekende partij hielp zijn vader dagelijks, ook voor deze taken, die helemaal niet ter sprake kwamen op het interview en die de verzoekende partij ook niet heeft aangegeven of benadrukt, vermits

die voor haar van zelf gaan in die mate dat zij aangegeven heeft dat haar vader van beide benen geamputeerd was....

Dat deze familiale omstandigheid uiteraard op haar beslissingen zwaar gewogen heeft. Zij voelde zich sowieso verantwoordelijk voor haar gezin en meer bepaald voor haar ouders, een verantwoordelijkheid die hij van haar overleden broer had overgenomen bij zijn overlijden.

Gelet op de objectieve materiele onmogelijkheid om Gaza meteen te verlaten en met de familiale omstandigheden, is de houding van de verzoekende partij begrijpelijk en aanvaardbaar.

Dat de verzoekende partij nog verder is gaan werken evengoed begrijpelijk is daar zij enerzijds nog geld nodig had en dat anderzijds haar baas haar had kunnen overtuigen dat zij in een vijfsterren hotel weinig risico liep de Hamas direct te zien aankomen, daar aan het hotel toch enkele "voordelen" gelinkt waren. Het betrof ook een heel korte periode.

De beweerde "plausibiliteit" van de reactie van de verzoekende partij op de oproepingsbrief blijkt derhalve heel abstract te zijn beoordeeld, zonder rekening te houden met de concrete gegevens waarin de zaak zich afspeelt en zonder rekening te houden met de concrete levensomstandigheden ter plekke.

Dat die ook geldt wanneer de verzoekende partij verweten wordt verder nog het risico te hebben genomen geld te ontvangen vanwege mensen of organisaties die men haar zou kunnen verwijten.

Dat dit helemaal geen rekening houdt met de context:

Enerzijds heeft zij nood aan geld, om haar ouders en haar gezin hun behoeften te dekken ; ter herinnering werd de vader geamputeerd omwille van een gebrek aan zorgen, die ook te maken heeft met een gebrek aan geld...

De verzoekende partij heeft dit enorm slecht beleefd en kan dit ook niet verwerken ;

Anderzijds is het, naast de louter zakelijke reden om geld te weigeren, niet zou eenvoudig om geld dat aanvaard werd plots te komen weigeren: dit zorgt eveneens voor vragen en mogelijke problemen....

De verzoekende partij geraakte langs alle kanten vast.

Dit is ook de reden voor haar vertrek.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat het CGVS met een belangrijk, humaan element geen rekening houdt :

De Palestijnse traditie houdt in dat een weduwe met een schoonbroer huwt;

In casu heeft de weduwe van haar broer ook voor die traditie gekozen, doch wel met die bijzonderheid dat zij absoluut met de verzoekende partij wilde huwen en haar andere schoonbroers weigerde.

De verzoekende partij heeft dit geweigerd, omdat zij reeds verloofd was, van haar meisje hield en geenszins met haar eerdere schoonzus wilde trouwen.

Haar weigering heeft de schoonzus heel kwalijk genomen, waardoor zij waarschijnlijk ook vaak heeft willen nemen, zij diende immers omwille van haar weigering de familiale woning te verlaten.

De ex schoonzus is niettemin een tijdje bij het gezin blijven inwonen, een tijd die voldoende was om te zien dat geld regelmatig binnenkwam, meer geld dan een gewone hulp of pensioen...

Zij ging verbitterd en vernederd terug naar haar ouders.

De verzoekende partij heeft pas na haar tweede arrestatie begrepen dat haar ex schoonzus achter haar problemen stond, omwille ook van de relatie die zij met een Hamasslid had aangeknopen.

De verzoekende partij heeft heel uitdrukkelijk verteld dat zij onwetend was van een verloving of huwelijk dat de weduwe van haar broer had gesloten, en dat zij verborgen had gehouden, met het doel geld van de verzoekende partij af te persen.

Volgens de Palestijnse familie verliest een weduwe ieder recht op een rente of pensioen of vergoeding die te linken is aan de overledene in geval van een nieuw huwelijk.

In dit geval verlaat zij definitief de familie van de eerste echtgenoot om zich bij de nieuwe familie van de nieuwe echtgenoot te gaan vestigen.

De vrouw had er derhalve alle voordeel aan haar nieuwe relatie geheim te houden om de verzoekende partij en haar familie geld af te persen;

Met de zekerheid dat niemand haar zou kunnen beschuldigen of raken, vermits haar nieuwe echtgenoot een lid was van de gevreesde Hamas.

Rekening houdende met de beleven context is het relaas volkomen geloofwaardig.

De verzoekende partij vreest de HAMAS die haar dag in dag uit het leven volledig onmogelijk kan maken, ondermeer door haar bv huisarrest te verlenen, haar verhinderen te werken enz ; de verzoekende partij zal nergens nog werk vinden hetgeen haar tot armoede zal leiden.

Zij vreest door de Hamas te worden gefolterd en gedood en klaagt eveneens de onmenselijke levensomstandigheden in Gaza aan

Zij laat hierbij bemerken dat het feit dat haar gezin in het verleden eerder nog een "gemakkelijk" leven kon leiden, geenszins betekent dat deze situatie thans nog actueel is.

Dat het gezin krijgt thans geen enveloppes meer heeft en dient concreet te overleven met hetgeen het maandelijks of dagelijks nog verdient;

Haar ouders zijn oud en ziek en kunnen niet meer werken, hun medische kosten kunnen niet eens gedekt worden.

De reis van de verzoekende partij heeft hetgeen aan spaargeld overbleef, volledig uitgeput.

De stelling van het CGVS dient derhalve niet te worden gevolgd, vermits zowel de beslissing als het onderhoud voornamelijk de levenspeil van de voorbije jaren als voorwerp had. Dat deze vaststelling ook reeds de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt"

Vervolgens citeert verzoeker respectievelijk artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, D van het Verdrag van Genève, artikel 12, § 1, a), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Verzoeker wijst erop dat hij als Palestijn uit de Gazastrook bij het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) geregistreerd stond, doch gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van zijn problemen met Hamas en het feit dat UNRWA hem geen aanvaardbare levensomstandigheden kan bieden. Hij stelt geen reserves te hebben die hem toelaten (zelfstandig) in Gaza te leven zoals het hoort voor een volwassene. Verder laat hij gelden dat de bestreden beslissing, al dan niet terecht, uitdrukkelijk stelt dat UNRWA bescherming en bijstand dient te bieden. Hij wijst erop dat UNRWA echter nooit als opdracht had enige fysieke bescherming te bieden aan de bevolking ten aanzien van gewapende bewegingen. Zelfs indien deze opdracht haar was toegewezen, aldus verzoeker, dan nog dient te worden vastgesteld dat UNRWA niet over een militaire of gewapende vleugel beschikt die het zou toelaten tegen militaire facties te strijden. Verzoeker wijst er verder op dat scholen en instellingen van UNRWA herhaaldelijk werden beschoten, wat volgens hem reeds aantoonde dat UNRWA haar eigen instellingen niet kan beschermen. Volgens verzoeker staat het vast dat UNRWA haar plicht en opdracht sinds meerdere jaren niet meer kan nakomen en dat deze situatie thans nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in onder meer Gaza verder financieel te steunen. Dit is volgens verzoeker ook het gevolg van de blijvende conflicten tussen Hamas en Fatah en de verhoogde spanningen tussen beide facties. Volgens verzoeker blijft de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel en is de bevolking hiervan het slachtoffer, aangezien Gaza noodzakelijke benodigdheden als elektriciteit, water, bouwmaterialen en medisch materiaal mist. Het CGVS besluit volgens verzoeker overhaastig dat hij het goed stelde, maar ook dat hij het goed zou stellen in geval van terugkeer. Dit is volgens verzoeker een louter hypothetische veronderstelling, wat hij als volgt toelicht:

"In casu dient er tevens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij begin 2020 haar financiële toestand en die van haar familie verteld heeft zoals die zich voordeed anno 2018 voor haar vertrek.

Dat het CGVS zonder meer voor waar neemt dat de situatie identiek zou zijn daar waar absoluut geen enkele aanwijzing hier voor bestaat, integendeel.

Dat de verzoekende partij er uitdrukkelijk op gewezen heeft dat de financiële toestand van het gezin drastig gewijzigd was.

Dat de eensluidende informatie nopens Gaza aantoonde dat de bevolking de laatste jaren ernstig verarmt en dat een groot deel van de bevolking in armoede en zelfs extreme armoede leeft.

De stelling van het CGVS steunt derhalve op een onvoldoende ernstig onderzoek om de beslissing te staven.

Dat dit reeds voldoende is om de beslissing nietig te maken."

Vervolgens citeert verzoeker uit enkele "bekende, openbaar gemaakte documente" waarin de situatie in Gaza wordt aangeklaagd en meent hij dat moet worden vastgesteld dat hij genoegzaam bewezen heeft voor een gegronde vrees te zijn gevlucht en thans niet te kunnen terugkeren naar Gaza. Sedert september 2018 is trouwens ook de enige passage met Israël gesloten, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en het artikel "Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza" van 5 september 2018. Verzoeker wijst er voorts op dat de grensovergang te Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas bemand wordt. In geval van terugkeer zal hij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Verzoeker citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinaï. Tevens stelt verzoeker dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen. Hij verwijst in dit verband naar wat hij verder uiteenzet omtrent de subsidiaire bescherming. Voorts moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheden

die de commissaris-generaal aanhaalt niet vaststaan en zeker niet van aard zijn om de bestreden beslissing genoegzaam te ondersteunen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij hekelt dat het CGVS de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen enkele uitleg aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, (§ 2., b), van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport “*Gaza Ten Years later*” van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, temeer nu de grenspost te Rafah thans exclusief door Hamas bemand wordt. Hij benadrukt verder dat de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare “*wachttijd*”. Ook citeert hij uit een aantal persartikels over de opening van de grenspost te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel “*Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’*” van 13 juli 2017, het artikel “*Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza*” van 11 juli 2017, het artikel “*Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president*” van 18 juli 2017 en het artikel “*Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar*” van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels. Hieruit kan volgens hem ook worden afgeleid dat het staakt-het-vuren in mei 2019 onderhandeld geenszins nog toegepast wordt en dat de toekomst steeds duister blijft voor de burgerlijke bevolking van Gaza.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 6 oktober 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij zij de COI Focus “*Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 (update) voegt en refereert aan de COI Focus “*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*” van 3 september 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een “*bijkomende nota*” neer.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.3. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

2.3.2.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 33 van het Verdrag van Genève wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.2.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de

vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, besluit de commissaris-generaal dat verzoeker onlangs de bijstand van UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève nu (i) de feiten die hij aanvoert ter staving van zijn vrees om gevangen genomen te worden op beschuldiging van samenwerking met Israël of de Palestijnse autoriteiten niet als bewezen kunnen worden beschouwd, (ii) het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, en (iii) zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, dat (ii) er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgegebied van UNRWA, en dat (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming helemaal niet behandelt, mist het middel, gelet op de hierboven aangehaalde motieven met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming, feitelijke grondslag.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘documenten’). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020, die verwerende partij bij haar op 6 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor

sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap haar opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker in de bestreden beslissing meent te lezen dat UNRWA bescherming én bijstand dient te bieden aan Palestijnse vluchtelingen opdat zij onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Verdrag van Genève zouden vallen en in dit verband opmerkt dat UNRWA nooit als opdracht had enige fysieke bescherming te bieden aan de bevolking en dat zelfs indien deze opdracht haar was toegewezen, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat UNRWA niet over een militaire of gewapende vleugel beschikt die het zou toelaten tegen militaire facties te strijden, gaat hij uit van een foute lezing van de bestreden beslissing. Bovendien benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van het Verdrag van Genève kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* zo moet worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet, is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Verdrag van Genève. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève met zich meebrengt. Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat het in 1949 opgerichte UNRWA één van de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat UNRWA haar plicht en opdracht reeds meerdere jaren niet meer kan nakomen en dat deze situatie nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza verder financieel te steunen. Dit is volgens verzoeker tevens het gevolg van de blijvende conflicten tussen Hamas en Fatah en de verhoogde spanningen tussen beide facties. De strijd tussen Hamas en Fatah blijft uitermate actueel en de bevolking is hiervan het slachtoffer, aldus verzoeker, die citeert uit het artikel *“Un rapport de l'ONU souligne la « crise perpétuelle » dans la bande de Gaza”* van Le Monde van 12 juli 2017 en het artikel *“Vivre à Gaza avec trois heures d'électricité par jour”* van Le Monde van 19 juni 2017.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA haar ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor haar kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de financiering te verkrijgen die nodig is om al haar programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('*programme budget*') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('*emergency budget*') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('*emergency appeals*'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('*earmarked*') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "*Covid-19 flash appeals*" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de '*flash appeals*' 60% van de financiering die nodig is om de COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor haar noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 *flash appeal*. Oostenrijk ondertekende met UNRWA een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het *UNRWA Health programme* in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro toe, waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen langetermijncontracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA haar kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "*Community Mental Health Programme*" (CMHP), het "*Job Creation Programme*" en de "*transitional shelter cash assistance*". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op haar programmabudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "*cash assistance*" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "*cash assistance*" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens haar dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het coronavirus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19 crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In het *“Emergency Appeal”* van 2020 verklaart UNRWA dat het essentiële humanitaire dienstverlening zal blijven prioriteren. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan één miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg, inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA scholen en gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee het sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op haar website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om de kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. In zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota acht verzoeker het gegeven dat UNRWA sedert jaren bestaande diensten en centra blijft *“beheren”* geen voldoende aanwijzing *“voor het feit dat hiermee tegenwoordig nog de nood van de bevolking tegemoet gekomen wordt”* en stelt hij zich de vraag hoeveel mensen worden geholpen, doch hij laat na *in concreto* aan te tonen dat UNRWA de kernopdracht waarmee het belast is niet meer zou uitvoeren. Aldus doet hij geen afbreuk aan de voorgaande analyse.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict, doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de in de regio

agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij zonder problemen kan terugkeren naar de Gazastrook. Onder verwijzing naar bronnen waaruit hij citeert, betoogt hij dat de enige grensovergang met Israël sedert september 2018 gesloten is, dat de grensovergang in Rafah sedert januari 2019 enkel door Hamas wordt bemand zodat hij noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd en dat de passage via de Sinai evenmin veilig is.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 8, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar op 6 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een identiteitskaart beschikt (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 2). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij

dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker

aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hierna, onder punt 2.3.4.2.2.3.1., nog zal volgen, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo leest de Raad in de landeninformatie dat op 12 november 2019 Israëlische strijdkrachten in Gaza met de operatie "*zwarte gordel*" een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote doodden. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël

bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de

Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Voorts beperkt verzoeker zich in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota tot loutere speculatieve overwegingen waar hij, onder verwijzing naar gevoegde persartikels, wijst op de mogelijke gevolgen van het akkoord dat op 15 augustus 2020 werd gesloten tussen Israël enerzijds en Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten anderzijds. De vaststelling dat het staakt-het-vuren van 31 augustus 2020 inmiddels op 15 september 2020 opnieuw geschonden werd, duidt er verder niet op dat het hoger beschreven patroon van latente spanningen met gebeurlijke erupties van het geweld niet langer zou aanhouden, laat staan dat thans systematisch alle inwoners van Gaza zouden worden getroffen door het geweld.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in de Gazastrook actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van verzoekers verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) de vluchtmotieven van verzoeker, (ii) zijn socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoeker

Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten uit vrees om gevangen genomen te worden op beschuldiging van samenwerking met Israël of de Palestijnse autoriteiten. Volgens zijn verklaringen zou zijn familie na het overlijden van zijn broer op 19 juli 2014 als martelaar gelden hebben ontvangen als eerbetoon aan zijn broer. Op 20 november 2014 zou hij een eerste keer zijn opgeroepen naar aanleiding van de geldstromen die hij kreeg, doch dankzij een interventie van zijn oom en via een waarborg zou hij op 5 december 2014 zijn kunnen vrijkomen. Omdat zijn ouders met gezondheidsproblemen kampten, zou hem in juni 2015 de voogdij over de kinderen van zijn broer zijn overgedragen en zou hij een volmacht op hun bezittingen hebben gekregen. In januari 2018 zou de vrouw van zijn overleden broer hem met haar mannelijke familieleden om de voogdij over haar kinderen en om het geld dat hij voor hen ontving zijn komen vragen omdat ze een huis wilde kopen. Verzoeker zou haar 21.000 euro hebben gegeven en tegelijkertijd de schulden van zijn overleden broer voor 15.000 euro hebben afgelost. Later zou verzoeker hebben vernomen dat zijn schoonzus met een aanhanger van Hamas trouwde. In februari of maart 2018 zouden de Palestijnse Autoriteiten gestopt zijn met het betalen van gelden voor verzoekers overleden broer. Op 9 augustus 2018 zou verzoeker opnieuw zijn opgeroepen. Hij verklaart daarop te zijn ondergedoken bij familie in Khan Younis. Drie dagen later zou hij een nieuwe oproeping gekregen hebben. Op 13 augustus 2018 zou hij dan uiteindelijk op weg naar zijn werk zijn opgepakt en opnieuw ondervraagd zijn over de geldstromen. Op 29 september 2018 zou hij opnieuw dankzij zijn oom zijn vrijgekomen. Na zijn vrijlating zou verzoeker beseft hebben dat zijn schoonzus hem had aangegeven omdat het hoge bedrag dat hij haar gaf haar en haar nieuwe man deden vermoeden dat hij andere bronnen van inkomsten had en ze had gezien dat hij enveloppen ontving. Verzoeker zou vervolgens op 11 november 2018 zijn werk in het hotel beëindigd hebben en op 20 november Gaza hebben verlaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat de feiten die verzoeker ter staving van zijn vrees om gevangen genomen te worden op beschuldiging van samenwerking met Israël of de Palestijnse autoriteiten aanvoert niet als bewezen kunnen worden beschouwd, nu (i) verzoeker tijdens zijn onderhoud op het CGVS met een geheel nieuwe oorzaak voor zijn vluchtmotieven kwam aandraven, (ii) het mag verbazen dat de ondervragingen van Hamas in 2014 zich toespitsten op de gelegitimeerde elektronische stortingen en niet op de enveloppen die verzoeker van de mensen van Dahlan ontving aangezien verzoeker zich louter door het overmaken van de bewijzen van de elektronische storting steeds kon vrijpleiten, (iii) verzoeker naliet de stortingen van 2014 aan te tonen en zijn uitleg hiervoor niet afdoende is, (iv) volgens beschikbare informatie er pas vanaf medio december 2014 gelden via de 'The National Islamic Committee for Social Solidarity' (NICSS) aan families van gewonden werden uitgekeerd en het, gelet op het groot aantal families die leden verloren en de gestructureerde organisatie waarmee Mohammed Dahlan en andere politieke fracties families hielpen, niet aannemelijk is dat verzoeker op een andere wijze, met name door middel van enveloppes met geld, compensaties voor het verlies van zijn broer zou ontvangen, (v) verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van deze manier van vergoeden en evenzo nalaat aan te tonen dat hij de schuld van zijn boer ter waarde van € 15.000 afloste, (vi) verzoekers verklaringen in verband met zijn arrestatie in augustus 2018 evenmin kunnen overtuigen daar hij slechts één niet-gedateerd oproepingsbevel neerlegde en hij zijn reactie op de oproepingsbrieven niet plausibel kan voorstellen, (vii) het geheel ongeloofwaardig is dat verzoeker zijn ex-schoonzus twee jaar nadat zij hertrouwde een bedrag van € 21.000 zou schenken, (viii) uit verzoekers gedrag evenmin een vrees voor Hamas afgeleid kan worden, en (ix) de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vluchtmotieven aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden op het volgende: "Vooreerst moet er op gewezen dat u tijdens uw onderhoud op het CGVS met een geheel nieuwe oorzaak voor uw vluchtmotieven komt aandragen. Zo verklaart u tijdens uw interview bij DVZ dat geldstromen die uw vader ontving (...) naar aanleiding van zijn handicap, aan de oorzaak liggen van uw ondervragingen bij Hamas (CGVS vragenlijst). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat geldstromen die u ontving naar aanleiding van het overlijden van uw broer en meer bepaald de enveloppen die u van Dahlan kreeg aan de grondslag van uw problemen liggen (CGVS p. 8-10). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de kern van uw vluchtverhaal haalt het geloof in uw asielmotieven geheel onderuit. Als u erop gewezen wordt dat u bij de DVZ een geheel andere voorstelling van uw problemen gaf ontkent u dat en wijt u het weglaten van de gelden die u voor uw broer kreeg aan de tolk die u aanmaande kort te vertellen (CGVS p.9). Hoewel u bij de DVZ gevraagd werd een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit de Gazastrook kan er nergens uit uw verklaringen afgeleid worden dat u niet in staat was om al deze redenen aan te halen (CGVS Vragenlijst punt 3.5). Bovendien werd u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud gevraagd of u bij de DVZ alle essentiële elementen van uw verzoek om internationale bescherming kon weergeven. Deze vraag beantwoordde u slechts door te verwijzen naar bijkomende documenten die u ontving (CGVS p.3). Uw uitleg kan het geheel anders voorstellen van uw probleem met Hamas dan ook niet verklaren waardoor de flagrante tegenstrijdigheid onverminderd afbreuk doet aan het geloof in uw asielmotief. Er dient sterk getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond de geldstromen waarover u werd ondervraagd in 2014 (CGVS p. 8, 9). U verklaart op 20 november 2014 een eerste keer vastgehouden en ondervraagd te zijn (CGVS p. 13) over gelden die u op uw rekening doorgestort kreeg via een Israëlische bank en een Jordaanse Bank (CGVS p. 8). Wat later tijdens het onderhoud verklaart u echter gelden ontvangen te hebben via enveloppes die u verschillende keren persoonlijk in ontvangst nam (CGVS p. 12, 14). U stelt dat uw schoonzus zag hoe u enveloppen met geld ontving en dat ze dit is gaan doorvertellen waardoor u in 2014 en 2018 ondervraagd werd (CGVS p.14). In uw these mag het verbazen dat de ondervragingen van Hamas in 2014 zich toespitsen op de gelegitimeerde elektronische stortingen en niet op de enveloppen die u van de mensen van Dahlan ontving en dat u zich louter door het overmaken van de bewijzen van de elektronische storting steeds kon vrijpleiten (CGVS p.8). Overigens laat u na de stortingen van 2014 aan te tonen. U legt immers bankuittreksels van de Al-Quds Bank en de Bank of Jordan neer die betrekking hebben op transacties in 2019 en 2020. Deze documenten kunnen uw verklaringen m.b.t. uw ondervraging in 2014 dan ook niet staven. Temeer daar de twee rekeningen op naam van uw vader en neefje staan en geen betrekking hebben op uw persoon. Dit werd u echter wel gevraagd (CGVS p. 10, 16). Dat deze betalingen aan uw vader en uw neefje werden gedaan is overigens opmerkelijk daar u verklaart uw broer A. (...) en uw vrouw verantwoordelijk gemaakt te hebben voor uw rekeningen (CGVS p. 11), hetgeen tevens niet vermeld wordt op de uittreksels. Voorts maken deze uittreksels geen gewag van martelarenpremies maar beperken zij zich tot salarissen van de Al Quds bank en betalingen van de pensioendienst voor militairen van de Palestijnse Autoriteit. Dat u een volmacht kreeg op de bezittingen van uw ouders en de voogdij over de kinderen van uw broer overnam, en hierdoor mogelijks toegang had tot de bankrekeningen van uw vader en de kinderen van uw broer, is niet afdoende als uitleg daar u pas op 21 juni 2015 (CGVS p. 8) beschikte over dergelijke verantwoordelijkheid, hetgeen u ook bevestigt aan de hand van ondersteunende documenten. Bijgevolg kon u op het moment van de ondervraging in november 2014 nog geen gelden ontvangen in het kader van de dood van uw broer.

Daarbij dient er op gewezen te worden dat volgens beschikbare informatie er pas vanaf medio december 2014 gelden via de 'The National Islamic Committee for Social Solidarity' (NICSS), aan families van gewonden werden uitgekeerd. In een latere fase werd er een eenmalig bedrag van 5.000 dollar uitgekeerd aan families van overledenen. Er dient hierbij nog toegevoegd te worden dat de NICSS door leden van elke politieke fractie in Gaza vertegenwoordigd is, inclusief Fatah, Hamas en Islamitische Jihad, en onder het toezicht van de partij van Mohammed Dahlan valt. Dat u dan gelet op het groot aantal families die leden verloren en de gestructureerde organisatie waarmee Mohammed Dahlan en andere politieke fracties families hielpen, u op een andere wijze, met name door middel van enveloppes met geld, compensaties voor het verlies van uw broer zou ontvangen is niet aannemelijk. Bovendien legt u geen enkel bewijs neer van deze vorm van vergoeden. U beweert dat de verschillende politieke partijen foto's namen van uw familie omring door de desbetreffende vlaggen bij de overhandiging van het geld om het martelaarschap van uw broer politiek te kunnen recupereren. Hoewel u beweert dat deze foto's gepubliceerd werden en u op de vraag of u deze foto's kan neerleggen antwoordt dat u ze op het internet kan vinden, bracht u wel foto's van de begrafenisstoet van uw broer aan maar geen foto's die de financiële bedragen van de partijen kunnen staven (CGVS p.11,12,14).

Evenzo laat u na aan te tonen dat u de schuld van uw broer ter waarde van 15.000 euro afloste. Nochtans geeft deze 15.000 euro en de 21.000 euro die u vlot kon op tafel leggen een impliciet bewijs vormden van de bijkomende gelden die u jarenlang ontving. Hoewel u zich sterk maakt dat u een uittreksel van deze storting aan het CGVS kan overmaken brengt u dit stuk uiteindelijk niet aan en geeft u geen verklaring voor het ontbreken ervan op (CGVS p.14,16). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hoeft het dan ook niet te verbazen dat deze het geloof in uw verklaringen doet afbrokkelen en afbreuk doet aan uw verzoek om internationale bescherming.”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat zijn tegenstrijdige verklaringen kunnen worden verklaard door het feit dat zijn vader *“de uiteindelijke centrale figuur is en blijft van het relaas”* en de aanleiding was van de problemen, verklaart verzoeker niet waarom hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de oorzaak van de eerste opsluiting legde bij de vergoeding die zijn vader voor zijn handicap ontving en op geen enkel moment repte over gelden naar aanleiding van het overlijden van zijn broer, daar waar hij op het CGVS verklaarde dat hij werd opgesloten naar aanleiding van en ondervraagd werd over geldstromen die hij ontving naar aanleiding van het overlijden van zijn broer, die als martelaar werd aanzien. Dat verzoeker het moeilijk zou hebben om een gestructureerd relaas of samenvatting te geven van de toestand, kan niet verklaren waarom hij over de oorzaak van zijn problemen twee totaal verschillende verklaringen aflegde. Dat door verzoekers verwarde voorstelling de tolk op DVZ enkel verstaan en weerhouden zou hebben dat verzoekers vader gehandicapt was en bepaalde fondsen ontving waarvan de origine niet helder was, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas en de oorzaak van zijn problemen volledig onvermeld liet en achteraf op het CGVS zelfs met zijn verklaringen op de DVZ tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan. De samenvatting van verzoekers verklaringen op de DVZ van de reden van zijn eerste opsluiting door Hamas, met name om te laten weten hoe zijn vader aan zijn vergoeding voor zijn handicap komt (adm. doss., stuk 5, vragenlijstnr. 3.1), is geheel verschillend van de uiteindelijke vraag die volgens verzoeker door Hamas aan hem gesteld was, *“hoe zijn vader als gehandicapte aan (zoveel) geld geraakte”*, zodat verzoeker in het verzoekschrift niet dienstig kan voorhouden dat de samenvatting die op de DVZ gemaakt werd hem nog aannemelijk bleek.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan de genese van de problematiek, die innig verbonden is aan het concept van martelaar dat in Palestina doorheen de jaren ontworpen en ontwikkeld werd, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – met welke overweging van de bestreden beslissing de commissaris-generaal hieraan voorbijgaat. Zo verzoeker er hiermee wenst op te wijzen dat het geld niet via de bank, maar in enveloppes werd ontvangen aangezien banken zich liever op afstand houden van schenkingen ten voordele van de martelaars, is zijn betoog niet in overeenstemming met zijn verklaringen, met name dat hij in november 2014 ondervraagd werd over geld dat hij via een Jordaanse en een Israëlische bank *“doorgestort kreeg op een onofficiële manier”* (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en dat Hamas informatie en details wou over het geld dat zijn vader van de Westbank kreeg (adm. doss., stuk 5, vragenlijst, nr. 3.5.). Door nog te citeren uit algemene informatie waaruit blijkt dat er in Gaza geld wordt geschonken aan families van terroristen en dat er in Gaza *“zwarte kassen”* zijn, toont verzoeker niet aan dat dit ook bij hem het geval was. Deze informatie heeft immers geen betrekking op zijn persoon en kan evenmin de tegenstrijdigheden en omissies in zijn opeenvolgende verklaringen op basis waarvan kan worden besloten tot de onaannemelijkheid van zijn relaas verklaren of vergoelijken.

Door verder in het verzoekschrift nog te stellen dat hij uiteraard materieel niet in staat is het bewijs te leveren dat het zwart geld aan zijn familie overhandigd werd, noch dat het gezin hiermee de schulden van zijn broer bij de bank heeft aangezuiverd, noch dat hij minstens met een deel van dat geld de weduwe van zijn broer heeft betaald om zagezegd een dak aan haar kinderen te schenken, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn vluchtrelaas aan de hand van bewijskrachtige stukken of, bij gebreke daaraan, aan de hand van voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen aan te tonen. Door op het CGVS te beloven dat hij de uittreksels nog zal bezorgen van (onder meer) het overmaken van de € 15.000 naar zijn broers op de bank van Palestina (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16) en thans in zijn verzoekschrift te poneren dat hij geen bewijs kan leveren dat hij met het zwart geld dat aan zijn familie

overhandigd werd de schulden van zijn broer bij de bank heeft aangezuiverd, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Voorts kan worden verwezen naar de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“Uw verklaringen i.v.m. uw arrestatie in augustus 2018 kunnen evenmin overtuigen (CGVS 8, 13). U legt oproepingsbrieven neer waaruit moet blijken dat u op 9 augustus 2018 en op 12 augustus 2018 werd opgeroepen voor een ondervraging (CGVS p.6). In werkelijkheid legt u slechts één niet-gedateerd oproepingsbevel neer terwijl het andere stuk een arrestatiebevel is gericht aan de directeur van een politiebureau. Dat u meent dat het een oproepingsbevel is dat bij u thuis de dag van de opmaak werd afgeleverd strookt bijgevolg geenszins met de inhoud en doet vermoeden dat het een vals stuk betreft dat u verkeerdelijk inbouwt in uw vluchtverhaal. Daarnaast kan u uw reactie op de “oproepingsbrieven” niet plausibel voorstellen. U verklaart dat u bij het ontvangen van uw oproeping op 9 augustus 2018, onderdook bij familie. Nadat u op 12 augustus 2018 een nieuwe oproeping kreeg, ging u daags nadien werken, omdat uw baas u vertelde dat er u niets zou overkomen (CGVS p. 8-9). Dat u een oproeping van Hamas, gelet op uw voorgeschiedenis met de groepering zou negeren is weinig aannemelijk. In het verleden was u er immers in geslaagd Hamas ervan te overtuigen dat u geen ongewettigde gelden binnen kreeg en bewees u jarenlang uw onschuld door uittreksels op te sturen. Dat u een oproeping van Hamas zomaar naast u neerlegde en direct onderdook zonder dat u trachtte na te gaan wat Hamas van u wilde en hen andermaal van u zogezegde onschuld te overtuigen is bevreemdend. Dat u hoewel u het gevaar van Hamas voor u zo hoog inschatte dat u onderdook u wel daags na een tweede oproeping als vanouds zou gaan werken is ook ten minste opmerkelijk te noemen. Temeer u in dit kader geen gevolgen toewijst aan uw ongehoorzaamheid nadat u werd gearresteerd op 13 augustus 2018, hetgeen men van een organisatie van Hamas en haar reputatie toch wel mag verwachten.. In het kader van voorgaande dient er overigens nog vermeld te worden dat u verklaart het geld in januari 2018 gegeven te hebben omdat uw ex-schoonzus voor haar kinderen een huis wilde bouwen. U verklaart dat u te weten kwam dat zij sinds 2016 verloofd was en plande te hertrouwen (CGVS p. 8). Dat u voorgaande verklaart is opmerkelijk daar uit de huwelijksakte van uw ex-schoonzus, die u zelf neerlegt, blijkt dat zij reeds in juli 2016 trouwde. Dat u dan, gelet op de voogdij die u reeds in juli 2016 verkreeg over uw neefjes alsook de zwakke uitgangspositie van Gazaanse weduwen jegens de ex-schoonfamilie zoals omschreven in de beschikbare informatie, uw ex-schoonzus twee jaar nadat zij hertrouwde een bedrag van 21.000 dollar zou schenken is geheel ongeloofwaardig. Te meer daar u door hoge bedragen over te maken aan een andere familie hen daarmee inkijk gaf in uw uitzonderlijke financiële situatie die u gezien uw verleden Hamas ongetwijfeld angstvallig geheim wilde houden. Voorgaande vaststellingen en inconsistenties doet de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven verder afbrokkelen.”

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat hij niet meteen de mogelijkheid had om Gaza te verlaten omdat de grens niet open was en bovendien zijn zwaar zieke ouders, voor wie hij zich verantwoordelijk voelde, niet kon achterlaten, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat het, gelet op zijn voorgeschiedenis met Hamas, weinig aannemelijk is dat hij een oproeping van deze groepering zou negeren. De commissaris-generaal wijst er in dit verband terecht op dat verzoeker er volgens zijn verklaringen in het verleden al was in geslaagd Hamas ervan te overtuigen dat hij geen ongewettigde gelden binnenkreeg en zijn onschuld jarenlang had bewezen door uittreksels op te sturen. Niets wijst erop dat verzoeker niet opnieuw zijn onschuld zou hebben kunnen bewijzen. Dat verzoeker Gaza niet zou hebben kunnen verlaten omdat de grens niet open zou zijn – een bewering die overigens niet wordt gestaafd en bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, map met ‘landeninformatie’, nr. 8, OCHA, “Gaza crossings: movement of people and goods”) – en omdat hij voor zijn zwaar zieke ouders diende te zorgen – een bewering die hij evenmin sluitend staft nu hij niet aantoont en uit niets blijkt dat zijn moeder ziek is en niet voor zijn vader zou kunnen zorgen –, doet hieraan geen afbreuk. Ook de omstandigheid dat hij nog geld nodig had en meende weinig risico te lopen bij zijn werk in een “vijfsterren hotel”, kan niet verklaren waarom verzoeker, gelet op zijn voorgeschiedenis met Hamas, niet op de oproeping van deze groepering is ingegaan en onderdook. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de plausibiliteit van zijn reactie op de oproepingsbrief heel abstract werd beoordeeld, “zonder rekening te houden met de concrete gegevens waarin de zaak zich afspeelt en zonder rekening te houden met de concrete levensomstandigheden ter plekke”.

Waar verzoeker de commissaris-generaal nog verwijt geen rekening te hebben gehouden met de Palestijnse traditie die inhoudt dat een weduwe met een schoonbroer huwt, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – bij welke overweging hiermee geen rekening zou zijn gehouden. Nergens in de bestreden beslissing wordt immers het tegendeel beweerd. Waar verzoeker nog stelt dat hij onwetend was van de verloving en het huwelijk van zijn ex-schoonzus met een lid van Hamas nu zij deze

verborgen had om hem geld af te persen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die moeilijk in overeenstemming te brengen valt met de vaststelling dat hij een kopie van haar huwelijksakte wist voor te leggen (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 15).

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte wijst de commissaris-generaal er nog terecht op dat uit verzoekers gedrag evenmin een vrees voor Hamas kan worden afgeleid. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Gelet op uw vrees om beschuldigd te worden van samenwerking met Israël of de Palestijnse Autoriteiten, u reeds in 2014 geconfronteerd zou zijn met Hamas omwille van geldstromen aan uw persoon en de gevolgen voor uw broers indien zou uitkomen dat u geld ontving van Mohammed Dahlan (CGVS p. 12, 14, 15) is het eens te meer opmerkelijk dat u op geen enkel moment uw gedrag m.b.t. uw probleem zou aanpassen. Zo verklaart u ondanks uw ervaringen in 2014, gewoon bleef doorgaan met het ontvangen van gelden via Mohammed Dahlan (CGVS p. 14, 15). Gelet op wat u meemaakte tijdens uw vasthouding en de vrijlating die u via uw oom verkreeg op voorwaarde dat u geen gelden meer zou ontvangen naast de overschrijvingen op uw bankrekening (CGVS p. 8), zou men van u mogen verwachten dat u zich in de jaren hierop volgend niet op dezelfde manier in de problemen zou werken. Dat u de Gazastrook dan ook niet eerder ontvluchtte omdat de grensovergang tussen 2014 en 2017 gesloten was en u in 2018 uw auto eerst nog moest afbetalen (CGVS p. 8, 13, 14), is niet aannemelijk. Uit beschikbare informatie blijkt immers dat de grensovergang in die periode wel degelijk op gerichte dagen geopend was en duizenden Gazanen van die gelegenheid gebruik maakte om de Gazastrook te ontvluchten. Dat u op geen enkel moment een kans aangreep om het land te verlaten doet sterk twifelen aan uw nood om internationale bescherming, en doet verder afbreuk aan de motieven voor uw verzoek."

Verzoeker brengt geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier.

Wat betreft zijn uitleg dat hij Gaza niet zou hebben kunnen verlaten omdat de grens niet open zou zijn, kan worden herhaald dat deze bewering niet wordt gestaafd en bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, map met 'landeninformatie', nr. 8, OCHA, "Gaza crossings: movement of people and goods").

Dat verzoeker nood had aan de gelden die hij ontving om de behoeften van zijn ouders en het gezin te dekken, staat haaks op zijn verklaring dat hij 21.000 dollar betaalde aan zijn ex-schoonzus om een huis te kopen voor haar kinderen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), wat er eerder op wijst dat verzoeker over ruim voldoende geld beschikte. Dat verzoeker zich desalniettemin niet hield aan zijn belofte aan een gevaarlijke groepering als Hamas getuigt allerminst van een ernstige vrees voor deze groepering.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat het niet zo eenvoudig is om geld dat aanvaard werd plots te weigeren nu dit voor vragen en mogelijke problemen zorgt, beperkt hij zich tot een louter hypothetische bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker geeft niet aan welke concrete problemen hij daardoor zou kennen, laat staan dat hij aantoonde hierdoor in de problemen te komen, dit temeer nu hij in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat zijn gezin thans geen enveloppes meer krijgt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stukken 6 en 7, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Het kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw UNRWA kaart, uw geboorteakte, uw schoolresultaten, uw huwelijkscontract, uw werkcontract, de aanbevelingsbrief van uw werkgever en de twee opleidingscertificaten hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst.

De uittreksels van de Bank of Jordan en de Al-Quds bank alsook de documenten i.v.m. de voogdij van uw neefjes, de volmacht die u van uw vader kreeg, en de twee "oproepingsbrieven" die u kreeg werden reeds besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

Het doktersattest van uw vader, zijn identiteitskaart, de identiteitskaart van uw moeder, de huwelijksakte van uw ex-schoonzus, de overlijdensakte van uw broer, het autopsierapport van uw broer en de foto's van zijn begrafenis hebben louter betrekking op hun identiteit en het overlijden van uw broer. Geen van deze documenten beschikken over de bewijskracht om uw vrees voor Hamas te kunnen ondersteunen. Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande wordt vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van zijn voorgehouden problemen met Hamas in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, dan wel dat hij omwille van deze problemen niet naar dit gebied kan terugkeren.

2.3.4.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoeker in Gaza

Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar algemene informatie waaruit hij citeert, dat Gaza onleefbaar is geworden en dat de situatie alleen maar nog zal verslechteren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van haar acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden in zijn oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn

persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlijsch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-)overheidsactoren. Hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U bent immers een opgeleide man die acht jaar lang tewerkgesteld was als kok in een hotel in Gaza-Stad (CGVS p. 4). U beschikte over voldoende middelen om uw reis naar Europa, ter waarde van meer dan 9.000 dollar te bekostigen, beschikte tijdens uw verblijf in de Gazastrook over twee wagens en was in staat een woonst voor uw gezin boven het huis van uw ouders te bouwen (CGVS p. 5). Uw vader kon via zijn job als voedingshandelaar voorzien in het levensonderhoud van de familie (CGVS p. 4), hetgeen hem tevens toeliet voor zijn kinderen huizen te kopen en geld te verdelen (CGVS p. 10). Uw broers zijn tot op vandaag tewerkgesteld bij de Palestijnse Autoriteiten (CGVS p. 4). Als familie kunnen jullie rekenen op elkaars steun wanneer dat nodig zou blijken (CGVS p. 5). Uw vrouw en kinderen verblijven sinds uw vertrek uit de Gazastrook in het huis van uw schoonouders te Khan Younis.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie beroep kan doen op uw oom, die lijkt te beschikken over een degelijk netwerk binnen de contreien van Fatah en Hamas en in staat is om in te grijpen wanneer er problemen zijn (CGVS p. 8-9). U geeft tevens aan dat u contacten onderhoudt met uw vrouw en familie en dat deze band wordt onderhouden (CGVS p. 3). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precare levensomstandigheden zou kennen.”

Uit zijn verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Hij beperkt zich tot loutere beweringen (dat zijn gezin thans geen enveloppes meer krijgt en moet overleven met wat het maandelijks of dagelijks nog verdient en dat zijn reis wat aan spaargeld overbleef volledig heeft uitgeput), die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en de voorgaande motieven dan ook niet onderuit halen. Ook met de verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza brengt verzoeker voor het overige geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voert verzoeker aan dat hij als volwassene omwille van zijn tewerkstelling nooit steun heeft ontvangen van UNRWA, dat hij werkloos is en geen werk meer gaat vinden in de Gazastrook en dat zijn gezin amper overleeft. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota tot doel heeft de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat het hier loutere beweringen betreft die verzoeker op geen enkele wijze staft en die dan ook niet zomaar kunnen worden aangenomen.

Waar verzoeker in deze aanvullende nota verwijst naar een stuk waarin UNRWA zou bevestigen dat het niet voor zijn veiligheid kan zorgen en dat de steun aan hem beperkt wordt, stelt de Raad vast dat een dergelijk stuk niet bij deze aanvullende nota wordt gevoegd.

In zoverre verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst naar algemene informatie over de impact van de Covid-19-pandemie op de socio-economische situatie in Gaza, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede herhaalt de Raad nog dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die ertoe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften en dus een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of waardoor hij daarheen niet kan terugkeren.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal als de Raad slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) en 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 55/2 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert bijgevolg niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN